

професійної освіти в даний час є перехід від оцінки знань до оцінки компетенцій.

Література:

1. Хуторской А.В. Метапредметное содержание общего образования и его отражение в новых образовательных стандартах. Выступление на Бюро Отделения философии образования и теоретической педагогики РАО, 27 ноября 2012 года [Звукозапись] / А.В. Хуторской, чл.-корр РАО. - М.: Изд-во «Эйдос». - 22 мин. URL:

http://khutorskoy.ru/discus/audio/Khutorskoy.Ru_20121127-metaRAO1.WMA

2. Родніна І. В. Компетентнісно орієнтований підхід до навчання / Родніна І. В. — Харків. : Основа, 2006. — 94 с.

3. Байденко В.И. Компетенции в профессиональном образовании (к освоению компетентностного подхода) / В. И. Байденко // Высшее образование в России. — 2004. — № 11. — С. 17-22.

УДК 351. 778.53

**МЕХАНІЗМИ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ УПРАВЛІННЯ
СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИМ РОЗВИТКОМ ДЕРЖАВИ**

*Братко Б. Е., аспірант Навчально-науково-виробничого центру
Національного університету цивільного захисту України*

Система вищої освіти України знаходиться в процесі постійного вдосконалення, що обумовлено трансформаційними змінами в суспільстві. Нових підходів потребує вся система вищою освітою, у тому числі і діюча практика її управління. Перш за все потребує вдосконалення механізм управління підготовкою конкурентоздатних фахівців з економічною освітою, спроможних принципово змінити форми та методи сучасних

підходів до функціонування ринку нерухомості в державі Аджі одним із найважливіших завдань сучасного розвитку українського суспільства є підвищення якості управління соціально-економічним розвитком держави. Переважна більшість вітчизняних науковців та аналітиків не без підстав стверджують, що система державної влади в Україні, сформована ще у радянський період та частково трансформована за часів незалежності, має суттєві недоліки. Однак, підвищення ефективності механізмів державного управління є одним із визначальних чинників українського державотворення [1].

Глобальний розвиток технологічності суспільних відносин, висока «ціна» помилки при прийнятті державно-управлінських рішень, привертає посилену увагу науковців до проблемних питань підвищення ефективності державного управління, уточнення закономірностей розвитку суспільних процесів в умовах системної економіко-соціальної трансформації суспільства, а також розв'язання проблем реформування систем (інститутів), які забезпечують належний рівень його життєдіяльності.

Управління відбувається в межах систем, де існує мережа причинно-наслідкових залежностей, що здатні у межах визначеної основної якості переходити з одного стану до іншого. Цей процес здатен забезпечити стабілізацію і розвиток системи ,підтримання динамічної взаємодії з середовищем, збереження її якісної визначеності, Внаслідок того факту, що такі системи функціонують виключно при умовах безперервних змін зовнішнього та внутрішнього середовищ, завдання управління складається в тому, аби якомога оперативно та доцільно реагувати на вказані зміни, що забезпечується своєчасною перебудовою організаційної та функціональної структури цієї системи відповідно притаманним їй тенденцій, закономірностей і перспектив [2].

Сучасний фінансовий механізм державного регулювання ринку житлової нерухомості в Україні сформувався в результаті ряду реформ, у першу чергу внаслідок набрання чинності Закону України від 19.06.1992 № 2482-ХІІ «Про приватизацію державного житлового фонду», де закріплені основні принципи здійснення безоплатної приватизації державного й муніципального житлового фонду соціального використання на території України. Як показує зроблений аналіз, ринку житлової нерухомості в Україні не набагато більше 25 років, однак, за цей період уряд країни розробив основну правову базу. Був прийнятий пакет законів, спрямованих на формування ринку житла. Сформувалася нормативно-правова база житлового ринку.

Вступ у права власності на житло надало населенню можливість вкладати свої кошти в нерухоме майно, виступати з нею на ринку нерухомості, вільно нею володіти, користуватися й розпоряджатися. У даному аспекті мається на увазі можливість здобувати житло у власність із метою проживання, інвестування грошових коштів і з метою здачі житла в оренду для одержання стабільного доходу. У цей час частка житла, що перебуває в приватній власності, становить близько 86% усього житлового фонду [3].

Таким чином, розпочаті економічні реформи в Україні привели до залучення нерухомості в господарський оборот і, згодом, до формування ринку нерухомості. Центральним учасником відносин на ринку житлової нерухомості є об'єкти житлової нерухомості. У сучасній вітчизняній літературі сам термін "нерухомість" має неоднозначне тлумачення. Згідно українського законодавства під цим поняттям розуміються «земельні ділянки, надра і все, що міцно пов'язане із землею, тобто об'єкти, переміщення яких без нерозмірного збитку їх призначенню неможливо, у тому числі будинки, спорудження, об'єкти незавершеного будівництва»

[4]. Ґрунтуючись на законодавчих і нормативних актах, практичному досвіді, а також методах комплексного аналізу, учені пропонують різні визначення нерухомості. Очевидно, що нерухомим майном є «фізичні об'єкти з фіксованим місцем розташування в просторі, а також права, інтереси й вигоди, обумовлені володінням об'єктами».

Література:

1. Житловий фонд України [Електронний ресурс] – Режим доступу:
http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2007/zf/zf_u/2006_u.htm
2. Кошева А. М. Стратегічні напрями регулювання розвитку житлової сфери [Електронний ресурс] / А. М. Кошева // Держ. управління : теорія та практика. – 2009. – № 2 (10). – Режим доступу:
http://www.academy.gov.ua/ej10/doc_pdf/Koshevas.pdf
3. Про запобігання впливу світової фінансової кризи на розвиток будівельної галузі та житлового будівництва [Електронний ресурс] : Закон України від 25 грудня 2008 р. № 800-VI. – Режим доступу:
<http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=800-17>
4. Савруков А.Н. Методы эффективного государственного регулирования системы ипотечного жилищного кредитования // Финансы и кредит - 2012 г. №6-0. 45-52.